

Entisen "naispapin" todistus ja tunnustus Ruotsin kirkko toteutti pappisviran avautumisen naisille 1958. Seurauksena oli "30-vuotinen sota" eikä suinkaan kiistakysymyksen unohtuminen tai kirkollisen ajattelun yhdenmukaistuminen. Ulla Hindbeckin, entisen naispapin "todistus" on herättänyt paljon keskustelua Ruotsissa.

Pappiskoulutus liberaaliteologian turmelema

Valmistuin teologian kandidaatiksi Upsalassa keväällä 1976. Koulutuksen aikana opin, että kaikkea Raamatussa olevaa oli koeteltava. Ei ollut varmaa, että kaikki, mitä siinä oli, olisi totta ja tärkeää. Koska ihmiset olivat sen kirjoittaneet, olivat he myös laittaneet siihen omat arvostuksensa ja oman aikansa yhteiskuntanäkemyksen. Raamattu sisälsi legendoja, myyttejä ja jopa satuja. Eihän nykyaikaisen ja valistuneen ihmisen tarvitse sellaisia niin vakavasti ottaa. Raamattua tuli tulkita ymmäryksellä, järjellä.

Minulla ei ollut aikaisempaa lujaa uskoa Raamattuun täydellisenä auktoriteettina. Siksi minusta oli jännittävää tutkia Raamattua järjen keinoin ja yrittää erottaa siinä oleva jumalallinen ja inhimillinen. Jumalallinen saisi jäädä jäljelle, mutta historian ja muun epätäydellisen voisi muuttaa tai yksinkertaisesti sivuuttaa. On mahdotonta, että tällainen raamattunäkemys voisi luoda pohjan aidolle uskolle. Mutta olin ymmärtänyt, ettei se, kummallista kyllä, ollut tarkoitukseen.

Raamatullisia perusteita ei kysytty

Tammikuussa 1977 minut vihittiin papiksi Tukholman hiippakuntaan. Oikeastaan en ollut aikonut tulla "papiksi", vaan ehkä seurakuntasihteeriksi tai mahdollisesti diakonissaksi. En ollut päämäärätietoinen. "Pappi" oli jotakin saavuttamatonta; en uskonut selviäväni siitä. Minulla oli sellainen käsitys, että papiksi ryhtyminen asettaisi minulle sellaisia kysymyksiä ja vaatimuksia, joihin en ollut kypsä. Mutta kun valmistuin, näyttivät vaihtoehdot kutistuneen. Niin seurakuntasihteerille kuin diakonissoillekin oli vähän töitä tarjolla. Papin virkoja sitävastoin oli runsaasti. Minut ylipuhuttiin aloittamaan kokeeksi ja osoittautuikin, ettei minkäänlaisia ongelmia ilmaantunut. Kukaan ei kysynyt, olinko ajatellut asian perinpohjaisesti, tiesinkö, oliko kutsumukseni oikealla perustalla, tiesinkö edes, mikä perustan tuli olla. Ihan kuin olisin mennyt mihin tahansa työhön. Minulla oli koulutus, joten olin myös siihen sopiva.

Minulla ei ollut mitään vaikeuksia saada niitä virkoja, jotka halusin. Seurakuntatyö sujui hyvin. Pidin tätä vahvistuksena kutsumukselleni. Aivan samoin muutamat ihmiset sanoivat minulle, kun halusin jättää viran: Kun kerran menee hyvin, kun se toimii, se ei voi olla väärin.

Mutta nyt Jumalan Sana puhuikin sitä vastaan, että nainen voisi olla paimen- ja opetusvirassa. Tämä ei liikuttanut minua vähäkään sen raamattunäkemysten pohjalta kuin minulla oli viranhoitoni alussa.

Vasta muutaman vuoden virassaolon jälkeen, kun olin kypsytynyt tehtävässäni, minulle alkoi selvitä, ettei se voinut olla oikein.

Kirkko ei tarvitse raamattu-uskollisia

Erään tunnustususkollisen papin ansiosta tulin tietoiseksi siitä vaikeasta asemasta, jossa raamattu- ja tunnustususkolliset ovat Ruotsin kirkossa. Ihmettelin sitä, mikä heidät sai kaikesta huolimatta jatkamaan naispappeuden vastustamista. Kenelläkään raamattu- ja tunnustususkollisella papilla ei ole mahdollisuuksia tulla nimitetyksi piispaksi. Kukaan siltä laidalta ei pääse kirkossa korkeampiin virkoihin. Heiltä kielletään jopa pappisvihkimys. Ihmeellistä on se, että Ruotsin kirkko torjuu kaikki raamattu- ja tunnustususkolliset vain siksi, että he ovat uskollisia Jumalan Sanalle ja kirkon Herralle, Kristukselle. Tämä on itse asiassa aivan järjetöntä. Jos kirkko torjuisi jotkut, niin eikö ennemmin ne, jotka eivät usko. Mutta kun sanomme, että uskollisuutemme Jumalan Sanalle ja Herralle Kristukselle vaatii meitä vastustamaan naispappeutta, tapahtuu tämä järjetön asia, uskolliset ajetaan pois ja vain uskottomat jätetään.

Ennen kaikkea lukemalla "Nya Väcktaren"- lehteä, sain syvempää ymmärrystä siitä, mitä Raamattu - uskollisuus merkitsee ja miten sieltä käsin nähdään Ruotsin kirkon kriisi, sen syvyys ja sen syyt. Naispappia ei kehoiteta kuuntelemaan tai lukemaan mitään, mikä tulee nk. "korkeakirkolliselta" suunnalta. Hehän ovat naispappeuden

vastustajia ja siksi heidän näkemyksensä ovat yleensä vanhanaikaisia, epärealistisia ja vähän typeriä. Ja ennen kaikkea ne eivät sisällä mitään naispappeja ja heidän kannattajiaan kiinnostavaa. Kaikki tämä perustuu siihen, että pelätään tulla kosketukseen totuuden kanssa. Sillä kun luin mm. "Nya Väcktaren"-lehteä, josta minulla oli tällaisia ennakkoluuloja, havaitsin, että se, mitä siinä sanottiin oli hyvin perusteltua, viisasta ja järkevää. Ihminen ei voi, olipa miten järkevä tahansa, olla Jumalan yläpuolella. Ihminen ei voi olla Jumalaa parempi, kun on kysymys taivaallisista asioista.

Kristuksen kirkko hädässä

Kokemukset omasta virastani osoittivat, että "korkeakirkollisuuden" kritiikki oli kaikin tavoin aiheellista. Meidän maassamme Kristuksen kirkko on todella suuressa hädässä. Eräs perustavanlaatuinen syy tähän olin minä itse ja minun naispappini virkani. Jos Kristuksen kirkko uudestaan pystytetään - mikä on välttämätöntä - sen on tapahduttava Raamatun ja tunnustuksen perusteella. Se ei voi tapahtua, jos nainen edelleen pyrkii pitämään kiinni pappisvirasta, joka sotii Raamattua ja tunnustusta vastaan.

Keväällä -85 G.A. Danell piti Nyköpingissä esitelmän aiheesta "Uskon perusteet". Olin siellä, kuuntelin ja tulin vakuuttuneeksi, että Jumalaan voi täysin luottaa. Jumala on totuus ja Jumalan Sana on läpikotaisin totta. Jumalan Sana seisoo vahvana ja horjumattomana, eikä sitä saa muuttaa, eikä sitä tarvitse asettaa kyseenalaiseksi.

Se oli minulle uutta. Se oli uskoa eikä epäilystä ja se tuli minulle valtavan merkittäväksi. Se antoi kokonaan uusia näkökulmia.

Kristuksen kirkon tulisi kai kuitenkin olla uskova eikä epäilevä kirkko. Tänä Ruotsin kirkon papeilta ja piispoilta odotetaan, että heidän on epäiltävä Herraa Kristusta tai jopa kiellettävä Hänet. Muutoin heillä ei ole asiaa kirkon virkaan. Tässä täytyy olla kysymys siitä, että sahataan sitä oksaa, jolla itse istutaan, että kaiken alta viedään perustus.

Kansankirkko - uskova kirkko

Tänä Ruotsin kirkko on jakautunut. Toisaalta on "kansankirkko", jossa epäily on uskoa arvokkaampaa, toisaalta on "uskova kirkko".

"Kansankirkossa" poliittisesti valitut ihmiset päättävät siitä, mikä on kirkon oppi. Ei-kristillisellä esivallalla on auktoriteettiasema ja se myös nimittää piispat. "Kansankirkossa" ei ole tärkeintä se, mitä Jumala opettaa Sanassaan, vaan se, mitä ihmiset ajattelevat ja haluavat. Jumalan Sana on siltä varalta, että sitä satuttaisiin tarvitsemaan. "Kansankirkossa" voi uskoa kristilliseen oppiin niiltä osin kuin haluaa tai olla kokonaan uskomatta. Hyvin menee joka tapauksessa. Mutta uskottavuuden säilyttämiseksi on välttämätöntä pitää kiinni tasa-arvosta ja kirkon demokratiasta. Maallikon sana painaa enemmän kuin papin. On välttämätöntä kuulua poliittiseen puolueeseen voidakseen olla mukana päättämässä kirkollisista ja seurakunnallisista kysymyksistä. Raamattu- ja tunnustususkollisuus on Ruotsin kirkossa jotakin hyvin rumaa, eikä sitä saa esiintyä. Voisi luulla, että "kansankirkon" pilakuva näyttää tältä. Mutta pahinta on se, että tämä on pohjimmiltaan aivan totta. Tässä turmeltuneessa kirkossa toimivat kaikki naispappit. Vain täältä löytyvät heidän kannattajansa.

"Uskovassa kirkossa" Jumalan Sana on korkein auktoriteetti ja Kristus on Herra kirkossaan. Täällä edellytetään uskoa ja uskollisuutta Jumalan Sanalle. Täällä kestävä perustuksena on Raamattu ja tunnustus. Uskova kirkko on vähemmistö ja enemmistön "kansankirkko" painostaa sitä voimakkaasti. Uskovassa kirkossa ei ole naispappeja, koska se on Jumalan Sanan ja tunnustuksen vastaista.

Joskus sanotaan, ettei naispappeus ole kirkolle mikään suuri kysymys. Se kysymys on nyt jätettävä ja kaikkien on hyväksyttävä, että kirkko on avannut pappisviran naisille. Mutta Jumalan Sana puhuu asiasta ja puhuu sitä vastaan. Ja Jumalan Sanan puhuessa on kaikki tärkeää. Jumalan Sana on kaikkien ideologisten virtausten yläpuolella. Jumalan Sana sitoo kaikkia kristittyjä kaikkina aikoina.

Ei tasa-arvokysymys

[1 Kor.14](#) luvussa Apostoli Paavali lausuu Pyhässä Hengessä Herran tahdon, että naisen tulee vaieta seurakuntakokouksessa eikä hänen ole lupa puhua. Tämä tulee Herralta, sanoo apostoli; se ei ole mikään tasa-arvokysymys.

On vain niin, että tämä on Herran Kristuksen pyhä tahto, eikä meidän tarvitse käsitellä tätä tasa-

arvokysymyksenä.

Kansankirkon edustajat ja epäkristillinen hallitus muuttavat apostolin sanat vastakohtakseen ja kutsuvat naisen puhumaan seurakunnassa. Tämä on järjetöntä.

He luulevat selvästi, että apostoli Paavalilla oli jotakin naisia vastaan. He luulevat selvästi olevansa rakkaudellisempia naisia kohtaan kuin apostoli Paavali, niin, rakkaudellisempia kuin Herra Kristus itse, sillä Hän onse, joka puhuu apostolin kautta. 1 Tim:ssä kielletään suoraan naisen toimiminen opetusvirassa. Se ei voi olla Kristuksen tosi kirkko, joka ei välitä tästä mitään.

Naispappeus ei ole koskaan ollut Kristuksen tosi kirkolle mikään tasa-arvokysymys. Herra on kaikkien nykyaikaisten ideologioittemme yläpuolelle. Hänelle tasa-arvo ei ole mikään ongelma, eikä ole Hänen kirkollensakaan.

Jeesuksen valinta

Kun Herra Kristus osoittaa kirkkonsa suuntaviivat, antaa Hän paimen- ja opetusviran miehille, kutsumiensa apostolien välityksellä.

Koska Hän on Tosi Jumala Tosi Jumalasta ja yhtä Jumalan Isän Kaikkivaltiaan kanssa, olisi Herra Kristus ilman muuta valinnut naisen apostoliksi, jos se olisi ollut Hänen tarkoituksensa. Meidän ei tarvitse koskaan epäillä, etteikö Hän olisi voinut tehdä niin oman aikansa naisnäkemyksestä huolimatta. Sillä on syvempi merkitys, kun Hän antaa paimen- ja opetusviran miehille. Nainen saa toisia tehtäviä.

Erilaiset tehtävät

Jumala loi ihmisen joko mieheksi tai naiseksi ja antoi heille eri tehtävät. Samoin Herra kristus antaa kirkossaan miehelle ja naiselle eri tehtävät. Se on Hänen tahtonsa ja Hänen hyvän järjestyksensä mukaista. Hän tietää, mikä on parasta meille ja mikä on parasta Hänen kirkolleen. Se, että jotkut naiset eivät tyydy omiin tehtäviinsä, jotka heille on uskottu, ei ole Herran Kristuksen vaan heidän oma vikansa. Naispappeus on puhdasta tottelemattomuutta Herraa kohtaan. Täytyy olla väärin, että Ruotsin kirkko tekee tottelemattomuudesta lain, joka koskee kaikkia kirkossa.

Samaistuttava Raamatun naisiin

Kaikki 12 valittua apostolia, paimen- ja opetusviran perusta, olivat miehiä. Myös kaikki heidän seuraajansa olivat miehiä. Jumalanpalveluksessa pappi on apostolien, Kristuksen sijainen. Mistä naispappit löytävät identiteettinsä? Tämä on kokonaisuuden kannalta tärkeätä. Raamatussa on monia naisia, jotka opetuslapsina seurasivat ja palvelivat Herraa. Kukaan heistä ei hoitanut paimen- tai opetusvirkaa. Kristityt naiset tekevät oikein samaistuessaan Raamatun naisiin eikä sen miehiin.

Ei syrjinnästä kysymys

Lehdistössä ja TV:ssä puhutaan silloin tällöin naispapeista, joilla on vaikeuksia virkansa hoitamisessa. Sen kerrotaan johtuvan siitä, että heidän miespuoliset "korkeakirkolliset" kolleegansa vastustavat heitä ja kohtelevat heitä huonosti. Naispappeuden vastustamisen yhteydessä käytetään mielellään sellaisia sanoja kuin syrjintä ja naisviha.

On arvotonta käyttää sellaisia sanoja tässä yhteydessä. Se on pahan puhumista. Naispappeuden vastustaminen ei perustu naisvihaan, syrjintään eikä mihinkään pahaan, vaan johonkin aivan muuhun, johonkin hyvään, minkä ei pitäisi olla tuntematonta niille, jotka tekevät työtä kirkossa. Jumala on syynä naispappeuden vastustamiseen. Se on rakkauden teko Herraa Kristusta ja lähimmäisiä, naispappeja kohtaan.

Naisen toimiminen paimen- ja opetusvirassa on rikkomus Herran ilmoitettua tahtoa vastaan. Se on tottelemattomuutta Jumalaa kohtaan. Ne, joita kutsutaan "naispappeusystävällisiksi", eivät välitä siitä, että heidän naispuoliset kolleegansa elävät vaarallisesti.

Vastustaminen on rakkauden ilmaus

Naispappeuden vastustaminen on Kristillisen rakkauden ilmaus. Kristittyinä uskomme iankaikkiseen elämään, mutta myös iankaikkiseen rangaistukseen. Meidän on pidettävä hyvää huolta omasta ja toistemme autuudesta. Jos joku on joutunut harhaan, tottelemattomuudessa pois Jumalan luota, on häntä ojennettava, jotta hän voisi, jos mahdollista, tulla autetuksi kääntymykseen. On rakkaudetonta laiminlyödä sitä velvollisuutta, joka meillä on toisiamme kohtaan.

Raamatun vakavasti ottaminen johti eroon

Kun minä "pappina", uuden raamattunäkemykseni pohjalta, halusin opettaa, että Jumala on Totuus, että Jumalan Sana on Totuus, että meidän on otettava Jumalan Sana vakavasti, että meidän tulee uskoa Herraan Kristukseen ja seurata Häntä kuuliaisuudessa, havaitsin kaiken kestäättömäksi. Koko tilanteeni oli kestämaton. Ymmärsin, miten vähän uskottava minun täytyi olla totisessa julistuksessa, jos halusin olla "oikea opettaja". Minähän olin ristiriidassa itseni kanssa. Minä olin pappina itse todiste siitä, etten ottanut Jumalaa vakavasti. Minähän osoitin, etten itse uskonut siihen, mitä sanoin. Silloin en voinut odottaa, että kukaan muukaan ottaisi julistustani vakavasti. Ja silloinhan kaikki oli aivan turhaa. Kun otin Jumalan Sanan vakavasti, minun oli pakko jättää pappisvirteni. Sen tein joulukuussa 1985.

Naispappi ei ole koskaan "oikea opettaja"

On mahdotonta, että naispappi voisi olla "oikea opettaja". Hän ei voi tuntea oikeaa oppia, koska silloin hän ei olisi pappi. Hän ei ole julistuksessaan uskottava. Oikeastaan yhdenkään seurakunnista ei pitäisi suostua ottamaan vastaan naista paimenekseen. Herra ei ole häntä kutsunut eikä hänellä ole oikeutusta. Mutta näin kuitenkin tehdään ja usein Raamattu-uskollisten "oikeiden opettajien" kustannuksella. Meillä Ruotsissa ei millekään muulle aseteta niin matalia vaatimuksia kuin kirkolle. Matalat vaatimukset ovat halveksunnan eräs muoto. Ei uskota, että kirkko voisi täyttää mahdolliset vaatimukset. Kirkko on epätäydellinen ja tulee sitä olemaankin, koska se koostuu epätäydellisistä ihmisistä. Mutta ei ole oikein tyytyä tähän. Kirkon Herra on täydellinen. Hänen kirkkonsa täytyy kaikin tavoin pyrkiä täydellisyyteen. pitää sitä päämääränään ja lähtökohtanaan. Kirkko ei saa tyytyä vähään. Kristuksen kirkon on pyrittävä siihen, että se on oikea kirkko ja että siellä on kuuliaisuus kirkon oikealle Herralle, joka on Kristus.

*Alkuperä: **Ulla Hindbeck**: Varför jag lämnade prästämbetet. Käännös: Marjo Ahlqvist.*

Perusta-lehti 3/1988

Väliotsikointi toimituksen.

Valoa ristiltä 4/1997

